

LBRIS

We know
books

Marcel Todet

**MOZAIC
DIN CIOBURI
DE SUFLET**

LETRAS
Promovăm autorii români

*Motto: Sufletul frumos este iubit de toată lumea.
Mintea te poate învăța cum să-l împodobești,
dar este incapabilă să îl înlocuiască.
Oamenii inteligenți sunt, de regulă, respectați;
cei cu un suflet frumos pot fi și iubiți...*

Ochii tăi

*Atât mi-a mai rămas
În urma ta,
Să-ncerc mereu
A mă cufunda
În vraja abisurilor astrale.
E singurul extaz
Ce-mi aduce aproape
Ochii tăi...
Numai minunățiile din ei
Fac Universul să devină
Neinteresant.*

*În lipsa lor...
Pot doar privi
Lumini sclipind pe boltă
În muzica stelelor;
Și fulgere sferice, albastre,
Și furtuni spațiale, care,*

Pe aripi de vânt,
Ca niște mantii ale nopții,
Învolează licuricii Căii Lactee
De parc-ar fi sclipirile
Dintr-un imens brad de Crăciun.

Crepusculul dimineții
Se-apropie fără greș,
În fiecare zi,
Și uneori,
Văd lacrimile stelelor
Curgând de undeva de sus;
Ridicând privirea,
Constat cu uimire
Că tot timpul
Am privit, de fapt,
În ochii tăi!

Că tu mă priveai mereu
Și-mi dăruiai,
Cu generozitate,
Vraja lor..
... Și plângeai
De fiecare dată,
Spre dimineață,
De părere de rău
Că noaptea s-a terminat
Din nou...

Unica magie, cu manifestări în realitate, este dragostea. Toate cărțile, toate filozofiile tratează subiectul, direct sau indirect. Atei sau credincioși, sceptici sau optimiști, realiști sau visători, cu toții dau dragostei rolul de element vital, de liant al tuturor lucrurilor, de „piatră a unghiului” pentru această magnifică realizare: ființa. Fără dragoste, viața rămâne un eveniment oarecare, fără sens și fără rost, o întâmplare ca multe altele, aducătoare de bucurii puține și multe suferințe, sub apăsarea unei disperări crescânde, generate de incertitudinea perpetuă cu privire la sensul existenței.

Focul dragostei nu este doar o formulă de exprimare, ci denotă o realitate afectivă; în focul acela se topește tăria a două suflete, pentru a se naște o minune, are loc metamorfoza, viermele de rând devine fluturele împodobit cu toate culorile lumii, capabil să zboare către orizonturi infinite...

Iubirea de sine este o lege a naturii; iubirea aproapelui este înnobilarea legii. Omul, pentru a nu pieri, trebuie să se iubească pe sine; când sufletul său devine puternic și matur, dobândește capacitatea de a iubi tot ceea ce se află în exterior, lucruri și ființe, ieșind din sine și răspândind în juru-i căldura și lumina focului dragostei, din sufletul său.

Căldura trece natural de la corpurile calde către corpurile reci; iubirea urmează același principiu: cel care are va dăruia, cel care nu

are va primi. Aceia care solicită musai reciprocitate și echitate reduc cel mai înalt simbol al perfecțiunii, la nivelul obiectului de târg, al unui schimb comercial. Materialiștii nu pot accede la adevăratele culmi ale dragostei, limitele materiei în fața spiritului, și mai ales a sufletului, fiind mai mult decât evidente; *astfel, o mică pietricică, oricât ar fi de fierbinte, se va răci, fără niciun folos, pe sine, în încercarea de a încălzi un întreg munte și, în final, ambele se vor fi răcit, pe când o fărâamă de dragoste poate încălzi de-a pururi o întreagă lume, fără a simți vreo pierdere.*

Ce poate fi mai înălțător decât să fii fericit de fericirea celuilalt?!

Iubirea nu poate fi pusă în planul sentimentelor alături de ură. E ca și cum ai spune că suferința și mlaștina sunt totuna. Ura este un simțământ-consecință a egoismului, o mocirlă în care ne scaldăm, cei mai mulți dintre noi, mai ales când iubirea moare. Când cădem din dragoste, ne scufundăm în pustiul propriu, cel al iubirii de sine, care se va îndrepta apoi împotriva celor pe care i-am iubit cândva.

Gelozia este frica patologică a bolnavilor de dragoste de sine.

Farmecul ochilor este indispensabil vrăjii dragostei. Ochii nu sunt doar ferestre ale sufletului, ci porțile magice care fac posibilă pătrunderea în altă dimensiune, în universul celuilalt...

Admirația profundă pentru spiritul unui om generează prietenii durabile; cea pentru sufletul lui este izvorul iubirii, generatoare a unui nou miracol: realizarea întregului din două ființe complet diferite. Învingând diferențe, aparent insurmontabile, iubirea face posibil imposibilul, spre lauda Creatorului, care ne-a dăruit șansa de a fi și de a ne bucura de ea.

Creația a ferecat porțile sufletului cu multe lacăte, tocmai pentru a nu fi victimă ușoară prădătorilor, știind că nici rana trupului, nici cea a spiritului nu sunt așa dureroase precum cea a sufletului. Nu e dragostea, oare, încercarea de a pătrunde în sufletul celuilalt? Cu o foarte importantă nuanță: unii vor să intre pentru a sluji, iar alții pentru a stăpâni, văzându-se clar diferența între *iubirea adevărată pentru celălalt și iubirea de sine prin iubirea pentru altul!* Pentru că unii iubesc *ceea ce ești*, iar alții iubesc *ceea ce oferi, prin ceea ce ești...*

Așadar, găsirea cheii potrivite pentru a pătrunde în sufletul celuilalt rămâne unul dintre cele mai profunde secrete; pentru unii poate fi cuvântul artistic măiestrit ori armonia sunetelor sau culorilor, pentru alții, nimic nu deschide floarea sufletului precum tandrețea unei mângâieri, o simplă privire, ori un zâmbet...

LIBRIS | We know books

Frumusețea vieții este ascunsă în profunzimi și totuși foarte accesibilă tuturor oamenilor simpli, dar curați cu inima, condiții suficiente pentru a fi fericiți.

*Motto: Singura magie autentică
este dragostea.*

Iubire neștiută

*În ceruri stelele sclipesc,
Tu nu știi cât de des privesc
La ele, trist și singur;
Atâtea visuri făuresc,
Din toate-n lacrimi mă trezesc
Pășind pe-alei nesigur.*

*Lumina lunii bate-n geam,
De mult, nici somn eu nu mai am,
Plec iar, nebun, prin parcuri;
Versuri de foc să îți compun
Rouă cu lacrimi să adun
Făcând micuțe lacuri.*

*În parcul gol mă sor la pas
Lungimea timpului rămas
Până când iar vei trece;
Grăbită, tot privind la ceas,
Dar nici „Salut”, nici „Bun-rămas”,
Doar o privire rece!*

*Rămân în urmă-ți suspinând
Și-ncerc să îți păstrez în gând
Doar chipul, ca pe-o poză;
Să o privesc din când în când,
Cu lacrimile-mi picurând
S-o ud ca pe o roză.*

*Când mi-o fi dor de tine iar,
Prin lume oi umbla hoinar,
În locurile-n care
Cu sufletul plin de amar
Te căutam tot în zadar
Ca pe o rară floare.*

*Tu floarea vieții mele-ai fost,
Din tot trecutul fără rost
Te-aveam numai pe tine;
Ca orișicare vis frumos
Te-ai stins și tu, foc luminos,
Stingând și viața-n mine!*

Cea mai frumoasă declarație de iubire este și cea mai tristă...
Spunându-ți că mă dăruiesc ție cu totul, îți spun, de fapt, că am
renunțat la mine, că nu mă mai iubesc și mă voi părăsi, voi pleca
din mine, pentru a te putea iubi. *Murind pentru a renaște...*

Imaginați-vă o lume fără dragoste; proliferarea răului ar fi de
neoprit, iar transformarea lumii în junglă, o consecință firească.

Cel care te iubește cu adevărat întotdeauna se va iubi pe sine
mai puțin; este secretul dăruirii, fără răsplată, a razelor sufletului
său.

Câte visuri se vor fi risipit în zadar? Câte șanse de fericire trec
pe lângă noi, doar pentru că, alergând prin viață, nu mai avem timp
să le prindem din zbor?

Câte regrete vom număra cândva, întristați de neputința de a ne
reîntoarce pentru a alege altfel, de inexistența unei noi șanse...

Bunătatea naturală este acea formă rară de umanism care face
posibilă speranța că mai avem o șansă de a ne izbăvi. Ea are ca
armă blândețea, este izvorul toleranței și al dragostei pentru ființă.
Este un dar și un har care asigură fie pacea și armonia, fie aruncarea
în vâltorile vieții, deoarece a fi bun, într-o lume în care răul este
predominant, aduce a intenție suicidală, o asumare conștientă a
martiriului. Alături de sinceritate, este dovadă de forță, nu de
slăbiciune; *doar cei cu adevărat puternici îi pot iubi pe aceia care
le-au făcut rău, oferindu-le în dar iertarea!* Cei slabi cedează
impulsului natural al răzbunării, transformând paradisul iubirii în
iadul urii...

Viața fără dragoste înseamnă pătrunderea în vastul pustiu al singurătății. E un fel de cimitir al elefanților, ființe nobile, de altfel, care, prevăzându-și sfârșitul, se retrag pentru a termina în pace drumul început cândva. Omul își găsește sensul și rostul iubind și fiind iubit. În rest, totul devine accesoriul unui traseu cu origine și final, necunoscute. Și totuși există persoane care preferă singurătatea: cei care au obosit a dăru și simt nevoia de a se odihni puțin pentru reîncărcarea bateriilor, sau ceilalți care, dăruind, au primit contrariul faptei bune, fiind răsplătiți cu suferință. Petre Țuțea spune: „Când vezi cirezile de imbecili devine suportabilă însingurarea”. Parțial are dreptate. Să fi bun, blând și iubitor într-o lume a vulgului, a întronării instinctelor primare, a junglei înseamnă să îți asumi conștient rolul de victimă ori chiar de martir al propriilor crezuri. Care ar fi alternativa? Să trăim închistați în sinele nostru? Tentația este sumbră, e ca și cum ți-ai clădi mormântul în interiorul tău și preferi să viețuiești acolo până la obștescul sfârșit. Atunci, e preferabil să accepți că, iubind, poți suferi?! Din păcate, avem doar două alegeri, să rămânem oameni sau să ne prefacem în stane de piatră...

Deși pare de neconceput, cei mai mulți dintre noi, aflați permanent în căutarea dragostei, nu rezistăm focului său... La fel cum spunea Shakespeare, iubim soarele, dar căutăm adesea umbra, iubim vântul, dar închidem ferestrele, iubim și ploaia, dar căutăm adăpost sub umbrelă... Astfel, iubim dragostea, dar, în cele din

urmă, fugim de ea, poate pentru că ne iubim prea mult pe noi înșine... Esența noastră nu rezistă absolutului... Doar tindem către el, fiindu-ne mai calduț în propria mediocritate...
